

VITSIPPOR OCH PISSRÅTTOR

PROV

*Här är åtta citat ur boken. Bläddra och sök upp citaten och skriv **de första tre orden** i den mening som kommer efter!*

- Jag kör dig, sa busschauffören och jag tror att han log under mustaschen.

- Behövs inte, viskade jag.

Jag vet faktiskt inte varför jag sa så, men det bara kom. Jag var nog lite rädd för honom.

_____

Och när man kom för att säga förlåt efter att pappa hade kramat och tröstat och skällt lite för att batteriluckan till fjärrkontrollen gått sönder, då sa Krister bara att det var okej.

- Kom, Kaj, sa han då. _____

- Ska vi dra? sa jag till Naima för jag ville hem till Krister. Men Naima ville stanna.

- Nä, pappa slutar jobba snart, sa hon. Vi väntar på honom.

Det var mycket roligare på tippen när Krister var med, för han var egentligen den enda som visste hur man skulle göra med roboten. _____

- Men man ska faktiskt prata om..., försökte jag.

- Nej! skrek Krister. Det hjälper inte! Jag klarar mig! Bryr mig inte...

- Men, sa jag.

- Ut ur mitt rum, skrek han.

_____

Nu satt hela laget i omklädningsrummet och bytte om. Det var blinkande lysrör och det var snus i duscharna, men när det var match ville Isak, tränaren, att alla skulle byta om tillsammans. Då skulle vi snacka taktik och "skapa laganda". Jag hatade laganda. _____

Jag förberedde mig på smällen, eller vad det nu var som skulle komma och jag kände Sackes nävar, hur de grabbade tag i min jacka och liksom lyfte mig upp och hans ansikte var så nära nu... Men plötsligt... _____

Pappa såg vild ut. Började gå runt i rummet och riva sig i huvudet, plockade upp sin telefon och stängde av musiken.

- Måste ringa... mumlade han och ett tag trodde jag att han skulle ringa rektorn eller Sackes pappa eller polisen, men han lade ner telefonen igen.

_____

Det kändes inte som om jag skulle orka. Det kändes som om den där superhjältkraften som jag fått höll på att ta slut. Jag hade kommit halvvägs upp för den där lilla stigen mot skjulet, men jag orkade inte mer. _____

VITSIPPOR OCH PISSRÅTTOR

PROV Facit

- Jag kör dig, sa busschauffören och jag tror att han log under mustaschen.

- Behövs inte, viskade jag.

Jag vet faktiskt inte varför jag sa så, men det bara kom. Jag var nog lite rädd för honom.

Jodå, hoppa in nu, grabben, sa han.

Och när man kom för att säga förlåt efter att pappa hade kramat och tröstat och skällt lite för att batteriluckan till fjärrkontrollen gått sönder, då sa Krister bara att det var okej.

- Kom, Kaj, sa han då. **Kom och hjälp mig nu.**

- Ska vi dra? sa jag till Naima för jag ville hem till Krister. Men Naima ville stanna.

- Nä, pappa slutar jobba snart, sa hon. Vi väntar på honom.

Det var mycket roligare på tippen när Krister var med, för han var egentligen den enda som visste hur man skulle göra med roboten. **Det var han som alltid hade en plan.**

- Men man ska faktiskt prata om..., försökte jag.

- Nej! skrek Krister. Det hjälper inte! Jag klarar mig! Bryr mig inte...

- Men, sa jag.

- Ut ur mitt rum, skrek han.

Och jag gick, fast det ju var mitt rum också.

Nu satt hela laget i omklädningsrummet och bytte om. Det var blinkande lysrör och det var snus i duscharna, men när det var match ville Isak, tränaren, att alla skulle byta om tillsammans. Då skulle vi snacka taktik och "skapa laganda". Jag hatade laganda. **Jag hatade omklädningsrum.**

Jag förberedde mig på smällen, eller vad det nu var som skulle komma och jag kände Sackes nävar, hur de grabbade tag i min jacka och liksom lyfte mig upp och hans ansikte var så nära nu... Men plötsligt... **Det var det där pysande ljudet.**

Pappa såg vild ut. Började gå runt i rummet och riva sig i huvudet, plockade upp sin telefon och stängde av musiken.

- Måste ringa... mumlade han och ett tag trodde jag att han skulle ringa rektorn eller Sackes pappa eller polisen, men han lade ner telefonen igen.

...måste prata med Krister, mumlade han sen.

Det kändes inte som om jag skulle orka. Det kändes som om den där superhjältekraften som jag fått höll på att ta slut. Jag hade kommit halvvägs upp för den där lilla stigen mot skjulet, men jag orkade inte mer. **Då såg jag räddningen.**